

jo izkuša oče odvrniti od sklepa, zastonj jo vodi v lahkožive družbe, zastonj žalost Urielova, — Regina zmaga. Nesrečni Uriel gre po svetu, da bi pozabil svojo bol; po treh letih se vrne, še enkrat želi videti Regino, vidi jo, toda skoro je ne spozna več: stregla je medtem bolnikom, dobila nalezljivo bolezen, ki jej je izpridila obraz in ji vzela življenje. Za ta svet je bilo zanjo vse izgubljeno, za oni — vse dobljeno. Obenem se plete povest sestre Reginine, Korone, katero zasnubi mlajši brat Urielov, Orest; Korona je posvetna, zakon nesrečen, Orest se loči od žene, ki takó spozná svojo krivo pot, ločeni mož pa se hoče znova poročiti z židinj Judito; a židinja opazuje odpadnika in postane katoličanka, Orest izvrši samomor, a se v zadnjem trenutku vendar izpové in spokorjen umrje, Uriel se pa odpové svetu in gre v samostan. Tako izmed vseh teh oseb ni nobena dosegla sreče na tem svetu, pač pa so se očistili za večnost.

„Nicht hienieden“ — na tem svetu ni prave sreče, ta misel se vleče skozi ves roman. L. 1835., ko se je ob smrti Čopovi Prešernu pokazala podoba Bogomile, je naša pisateljica začela iskati sreče po svetu,

in po dolgih letih iskanja, zmot in trpljenja jo je našla, in v tem romanu jo izraža prav takó kakor Bogomila:

„Da srečen je le ta, kdor z Bogomilo
up sreče unstran groba v prsih hrani.“

Drugi roman „Doralice“ ima drugačen problem. Vdova pl. Derthal ima štiri odrastle hčere lepotic. Vse se omože, a žal da mati ni pazila nič na razliko veroizpovedanj, in takó so vse nesrečne. Najmlajšo, Doralice, zasnubi ogrski magnat Juraj, Kalvinec. Kmalu postane nezvest, in Doralice se vrne k materi; toda junaško nosi svoje gorjé. Ko trpi, je še veliko lepša. Sijajne ponudbe dobiva, toda ona ostane katoličanka in je torej vezana. Po več letih smrt reši Juraja nezakonitih vezij, skesan se vrne in Doralice mu odpusti.

Gotovo še vedno času primerna snov, zlasti v sedanjem boju zoper katoliški zakon. Povsod se vidi, da je pisateljica vse različne duševne boje sama doživela; predvsem jo zanimajo duše, zunanji dogodki so jej postranska stvar. V tem pogledu je čisto moderna. Umetnosti karakteriziranja se še vedno lahko uče pisatelji iz del Ide Hahn-Hahn.



ANTON MEDVED:

KVIŠKU!

Nagla v sodbah, v mislih lena
množica godi strastem,
iz dogodkov brez pomena
plete govor dan za dnem.
Ali ni življenja cena
višja nič od hipne všečnosti?
Čas poteka gluh in nem,
neporabljen v morje večnosti.

O moj duh, razvij peroti,
kakor orel kvišku pluj!
Plen na zemlji te ne moti,
nizkim hribom bodi tuj!
Dvigaj, bližaj se lepoti,
ki te vabi žejnega iz dalj!
Ne okreni se! Veruj,
upaj — čaka te ljubezni kralj.

